

ling af denne Lovgivning, som har Ærinde til Børnene, svare, at der kræves endnu kraftigere og flere Forholdsregler fra det offentlige Side, end der her er truffet. Vi se i de Indberetninger, der foreligge fra Lærernes Side til Rigsdagen, at der er flere Tusinde Børn i vore Landsbyskoler, som aldrig faa varm Mad, at der er mange Tusinde Børn, som kun faa varm Mad et Par Gange om Ugen. Det forekommer mig, at man ikke kan se bort fra den sociale Side af denne Sag, fra Fattigdomsspørgsmaalet, fra den Kamp for Tilværelsen, som mange Forældre maa føre, hvor Talen er om Omsorg for Børnene, og jeg tror, som jeg sagde før, at dette Forslag nødvendigvis vil tvinge baade Kommune og Stat til at ofre langt større Midler til Børnenes fysiske og sjælelige Opdragelse, end Tilfældet har været forhen, og end Tilfældet er efter dette Lovforslag.

Vi have, som jeg bemærkede før, været langt tilbage. Medens andre Lande have haft en særlig Lovgivning og have kunnet paavise Resultater af denne, have vi her maattet indskrænke os til det private Initiativ, og dette private Initiativ er stadig, hvor det drejede sig om vanskelige og vanrøgtede Børn, stødt paa Vanskeligheder ved at faa mere eller mindre fordervede Børn bort fra Hjemmene. Saaledes have jo Kriminalister, Assessorer her ved Kriminalretten oplyst, at de i ikke faa Tilfælde, hvor de have haft Børn for sig, der have gjort sig skyldige i Tyveri, Rapseri eller Skarnsstreger, og som de have ønsket at fritage for Straf, mod at de bleve anbragte paa en Opdragelsesanstalt, have mødt den stærkeste Modstand fra Forældrenes Side. Mange Forældre have foretrukket at se deres Børn faa Ris og blive puttede i Fængsel fremfor at blive anbragte paa en Opdragelsesanstalt. Den Lovgivning, vi have nu, tillader jo kun det offentlige at gribe ind, hvor de vedkommende modtage Fattighjælp, eller hvor Forældrenes Forstand, Sæder og Helbred ere af en saadan Beskaffenhed, at der maa befrygtes Fare for Børnenes fremtidige Liv i Tilfælde af, at de blive i Hjemmet. Men alle Bestemmelser vedrørende disse Forhold ere saa vage og ubestemte, at det kun har været til liden Nytte for Børnene. Og dertil kommer jo, at selv om vore Kommuner — om end kun i ringe Grad — have været udrustede med Myndighed til at kunne lade Børn komme ind under andre og bedre Forhold, have de økonomiske Vanskeligheder til Tider været saa stærkt fremme, i hvert Fald hos Kom-

munalbestyrelserne, at man er veget tilbage fra den øjeblikkelige store Udgift, det synes at være at anbringe Børnene paa Børnehjem og Opdragelsesanstalter. Det vil jo dette Lovforslag raade Bod paa.

Kernepunktet i denne Lov er, som bemærket af det ærede Medlem, der nylig havde Ordet, Forslaget i Kapitel II. om Indførelse af Værgeraad. Jeg deler det ærede Medlems Betæneligheder vedrørende Sættelsen af disse Værgeraad, ja, jeg nærer i endnu højere Grad end det ærede Medlem Betæneligheder derved. Det, det kommer an paa, hvor Talen er om Værgeraad, er, at de ikke alene ere udrustede med Myndighed, men at ethvert enkelt Medlem af Værgeraadene til enhver given Tid staar i Rapport til Befolkningen i den enkelte Kommune, at de ere i Overensstemmelse med den Aand, som er fremme i Tiden, og at de have fuldstændig Føling med den Befolkning, hvis Interesser skulle varetages. Jeg tror nu ikke, at de Værgeraad, der foreslaas ifølge dette Lovforslag, altid eller tilnærmelsesvis ville have Føling med Kommunens Beboere. Det gælder om her at skærpe den almindelige jævne Borger og Borgerindes Ansvarsfølelse, og jeg tror, at det vilde betyde overmaade meget i Retning af at skærpe den Ansvarsfølelse, der bør være til Stede overfor Børnene, hvis man lader disse Værgeraad udgaa af den almindelige Valgret. Den almindelige Valgret vil sikkert i Reglen træffe et udmærket og heldigt Valg. I hvert Fald kan man være overbevist om, at de Tilfælde, hvor den almindelige Valgret maaske vil fejle, og Resultatet vilde blive, at enkelte Mænd og Kvinder valgtes, som ikke magtede Op-gaven i det Omfang, som ønskeligt var, ville ikke blive saa mange som her, hvor visse bestemte Personer, Præster og Jurister, paa Forhaand ere selvskevne og fødte Medlemmer. Ganske særlig er jeg mod Bestemmelsen om, at Præster skulle være fødte Medlemmer af Værgeraadet. Jeg ved ikke af, at Præsterne i dette Land have indlagt sig særlig Fortjeneste af en Lovgivning vedrørende hjemløse og vanrøgtede Børn. Jeg ved, at der er religiøst vakte Mennesker, som have gjort et stort Arbejde i saa Henseende, men jeg ved ikke af, at Præsterne som Stand have gjort det. Hvor kunde Præsterne som Stand ikke, hvis de havde villet det, i Aarens Løb have været med til at fremkalde en offentlig Mening om Statens Pligt til at tage sig af dette Spørgsmaal, men de have ikke gjort det. Præsterne ere som Regel uprak-